

Arrest

nr. 104 224 van 31 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 december 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 13 november 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de beschikking van 31 januari 2013 houdende het indienen van een syntheseseminarie door de verzoekende partij.

Gezien de syntheseseminarie.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 2 maart 2012 een asielaanvraag indient. Op 23 mei 2012 neemt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 18 juni 2012 dient de verzoeker tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr.X van 28 september 2012 weigert de Raad de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 31 oktober 2012 dient de verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 13 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (de gemachtigde) een beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}). Dit is de bestreden beslissing, die op 13 november 2012 ter kennis gebracht wordt.

De motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt:

“Overwegende dat

betrokkene op 02.03.2012 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België; hem echter op 23.05.2012 zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS); betrokkene op 18.06.2012 schorsend beroep aantekende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), waar op 04.10.2012 de beslissing van het CGVS bevestigd werd; betrokkene op 31.10.2012 een tweede asielaanvraag indiende, waaruit blijkt dat hij niet naar zijn land van herkomst is teruggekeerd; betrokkene hierbij in eerste instantie zijn ongenoegen uit omtrent de beroepsprocedure bij de RVV en het feit dat zijn huidige advocaat de documenten van betrokkene niet tijdig kon aanbrengen, gezien de nalatigheid van zijn vorige advocaat; de Dienst Vreemdelingenzaken echter geen beroepsinstantie is en niet over de bevoegdheid beschikt deze elementen te onderzoeken; betrokkene voorts stelt dat zijn problemen, zoals uiteengezet gedurende zijn eerste asielprocedure, nog steeds actueel zijn; betrokkene hieromtrent een verklaring van zijn dorpsgenoten naar voren brengt, alsook een verklaring van andere handelaars, beiden met vertaling naar het Nederlands; hierbij dient opgemerkt te worden dat deze brieven een gesolliciteerd karakter hebben en de bewijswaarde ervan gering is; betrokkene voorts ook een uitnodiging van het district naar voren brengt; betrokkene hierbij echter enkel gevraagd wordt zich aan te bieden in verband met de klachten die tegen hem ingediend werden inzake de brand in verscheidene winkels; uit deze brief echter nergens blijkt dat betrokkene (onterecht) veroordeeld of opgesloten zou worden; hem immers enkel gevraagd wordt zich aan te bieden, zonder meer; betrokkene tevens in het bezit is van de enveloppe, waarin hij voornoemde documenten zou ontvangen hebben; deze enveloppe enkel aantoont dat betrokkene een zending op zijn naam ontvangen heeft; betrokkene overigens zijn huidige asielaanvraag ondersteunt met een begeleidende brief van zijn advocaat, dhr. (J.H.); deze ook verwijst naar de huidige situatie in Afghanistan en aangeeft dat betrokkene bij zijn tweede asielaanvraag hieromtrent verscheidene verslagen zou voorleggen; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag echter niet in het bezit is van dergelijke documenten en evenmin enige melding maakt van de huidige situatie in Afghanistan; tevens dient gesteld te worden dat er reeds gedurende de eerste asielaanvraag van betrokkene, door de Belgische asielinstanties, geen geloof kon gehecht worden aan de vermeende problemen van betrokkene; de Belgische asielinstanties tevens stelden, voor wat betreft de door betrokkene voorgelegde documenten, dat dergelijke documenten enkel bewijswaarde hebben indien ze steunen op eerlijke en geloofwaardige verklaringen, wat in het geval van betrokkene betwist werd; de verklaringen van betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag, niet van die aard zijn dat ze deze appreciaties kunnen wijzigen; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aan brengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

2. Ontvankelijkheid

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn synthesesmemorie verzoekt om de bestreden beslissing te schorsen.

De Raad merkt op dat overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), de Raad uitspraak doet op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

Bij deze stelt de Raad vast dat het oorspronkelijk verzoekschrift van verzoeker van 6 december 2012 enkel een “*verzoekschrift tot nietigverklaring*” betreft, aangezien de woorden “*tot schorsing*” werden doorkruist.

Verzoeker kan aldus in deze stand van het geding niet dienstig een verzoek tot schorsing aan de Raad richten.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoeker in de synthesesmemorie de schending aan van de formele en de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 51/8 en 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Tevens zou er sprake zijn van een kennelijke appreciatiefout en van machtsoverschrijding.

Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“Eerste en enige middel: Kennelijke appreciatiefout en machtsoverschrijding en schending van artikel 51/8 en van de formele en materiële motiveringsplicht wat een schending uitmaakt van de artikelen 51/8 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen.

In rechte

Overwegende dat artikel 62 van de wet van 15 december 1980, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering, bepalen dat administratieve beslissingen met redenen omkleed moeten worden.

Dat «la motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et les pertinence des motifs » (RVV, 25 avril 2002, n° 105.385).

Overwegende dat het act. 51/8 van de wet van 15 december 1980 bepaalt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in art. 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Een beslissing om de verklaring niet in aanmerking te nemen is alleen vatbaar voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er kan geen vordering tot schorsing tegen deze beslissing worden ingesteld.

Overwegende dat op 22 december 1995, de Raad van State de schorsing heeft uitgesproken volgend op een verzoekschrift ingediend door een Angolese onderdaan die, hoewel hij niet was teruggekeerd naar zijn land, een nieuw element had aangehaald ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag, met name een brief uitgaan van een verantwoordelijke van de FNLA (Front National de Libération de l'Angola) in België en deze brief was van een later tijdstip ten aanzien van de eerste asielaanvraag en moest daarom als een nieuw element worden beschouwd (C.E., 57.257, 22 december 1995) ;

Dat in een ander dossier de Raad van State zich heeft uitgesproken over de gegrondheid van een beslissing van weigering van in overwegingname ter kennis gegeven aan een Indische onderdaan terwijl deze bij zijn nieuwe asielaanvraag twee attesten had voorgelegd die de feiten aangehaald in het kader van de eerste asielaanvraag bevestigden (C.E., 57.384, 5 januari 1996) ;

Overwegende dat het vaste rechtspraak is van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken er zich toe beperkt te onderzoeken of er effectief “*nieuwe elementen*” in de zin van het artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 zijn aangebracht wanneer er een beslissing van weigering van inoverwegingname van de vluchtelingenverklaring wordt genomen ;

Dat Uw Raad gesteld heeft dat:

« Cette disposition attribue à la partie défenderesse un pouvoir d'appréciation relatif à l'examen du caractère nouveau des éléments invoqués à l'appui de la nouvelle demande d'asile. Il lui appartient de déterminer si les éléments présentés comme étant nouveaux ont trait à des faits ou à des situations qui se sont produits après la dernière phase de la procédure d'asile précédente ou apportent une preuve nouvelle de faits ou de situations antérieurs et de vérifier si l'étranger n'était pas en mesure de fournir

ces éléments à l'appui de sa demande d'asile précédente (Dans le même sens : C.E., arrêts n° 127 614 du 30 janvier 2004 ; C.C.E., arrêt n° 51.602 du 25 novembre 2010).

Deux conditions se dégagent dès lors du texte légal : la première, relative à l'introduction d'une précédente demande d'asile et la seconde, relative à l'absence d'éléments nouveaux ». (arrêt n° 82 200 du 31 mai 2012)

In de zaak 26.148, heeft Uw Raad ook beslist dat (arrest 1127 15 mei 2008):

8.7. En l'espèce, dans le cadre de la décision attaquée, le Conseil constate, comme la requête, que le document avancé par le requérant n'a pas été qualifié dès lors que ladite décision ne se prononce nullement sur la qualité d'élément nouveau ou non du courrier produit mais considère que « cet élément ne permettra pas de dire qu'il existe, en ce qui concerne le requérant, de sérieuses indications d'un® crainte fondée de persécution au sens de Sa Convention de Genève ou de sérieuses indications d'un risque réel d'atteintes graves telles que définies aux articles 45/3 et 48/4 de la loi du 15 décembre 1980.»

8.8. Ce faisant, la partie adverse a fait de l'article 51/8 une application qui excède le prescrit légal dans l'interprétation qu'en a donnée la cour d'arbitrage.

8.9. Dès lors, le moyen est sérieux.

Toepassing in casu

De tegenpartij heeft ten onrechte de nieuwe elementen aangehaald door de eiser buiten beschouwing gelaten en heeft deze niet beschouwd als nieuwe gegevens in de zin van het artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980, zodat zij zich heeft schuldig gemaakt van een kennelijke appreciatiefout, machtsoverschrijding en een schending van de formele en materiële motiveringsplicht, in strijd met de artikelen 51/8 en 62 van de wet van 15 december 1980 ;

De bestreden beslissing stelt dat de neergelegde brieven een « gesolliciteerde karakter hebben en de bewijswaarde ervan gering is ; betrokkene voorts ook een uitnodiging van het district naar voren brengt ; betrokkene hierbij echter enkel gevraagd wordt zich aan te bieden in verband met de klachten die tegen hem ingediend werden inzake de brand in verscheidene winkels ; uit deze brief echter nergens blijkt dat betrokkene (onterecht) veroordeeld of opgesloten zou worden ; hem immers enkel gevraagd wordt zich aan te bieden, zonder meer ; »

Die originele documenten hebben nochtans een rechtstreeks verband met het asielrelaas van verzoeker en met de verklaringen dat hij deed in zijn vorige procedure. Die documenten zijn ongetwijfeld pertinent en tonen belangrijke elementen van zijn relaas aan, zodat die aan de voorwaarden voldoen van artikel 51/8 en als « nieuwe elementen » moeten beschouwd worden.

DVZ tevens weigerde de nieuwe verslagen in verband met de situatie in Afghanistan in beslag te nemen, alhoewel het verslag van OSAR gepubliceerd werd na de zitting van Uw Raad in deze zaak (12 september 2012). Verzoeker nam die verslagen met hem mee bij de DVZ om zijn nieuwe asielaanvraag in te dienen.

DVZ weigerde die documenten in rekening te nemen aangezien die betrekking hadden met de algemene situatie. De beslissing stelt dat verzoeker die documenten 'niet mee had bij de DVZ, wat door verzoeker tegengesproken wordt.

De beslissing verder stelt dat “dergelijke documenten enkel bewijswaarde hebben indien ze steunen op eerlijke en geloofwaardige verklaringen, wat in het geval van de betrokkene betwist werd”. Het feit dat verzoeker uit Afghanistan, meer bepaald Jalrez werd nooit betwist en de verslagen over het toenemen van geweld in Jalrez en Kaboel zijn bijgevolg pertinent om over verzoekers recht op subsidiaire bescherming te beoordelen.

Het feit dat verzoeker zelf geen melding heeft gedaan van de verandering van de situatie in zijn land van herkomst is niet voldoende om de verslagen, waarvan extracten werden weergegeven in de begeleidende brief, niet in overweging te nemen. DVZ had verzoekers raadsman uitleggingen daaromtrent. Aangezien die documenten niet geschreven waren in de taal van verzoeker kon hij die moeilijk begrijpen en bijgevolg daarop commentaren leveren. Hij is nochtans over de situatie in Afghanistan duidelijk bezorgd daar hij de bescherming van België aanvraagt.

Er wordt tevens in de beslissing gesteld dat de neergelegde documenten “niet van die aard zijn dat ze deze appreciaties [i.e. ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas] kunnen wijzigen”. Dat is kennelijk niet in de bevoegdheid van DVZ om daarover te beoordelen, maar wel van het CGVS.

De motivering van de bestreden beslissing is bijgevolg op meerdere elementen duidelijk niet passend en zowel de motiveringsplichten als artikel 51/8 VW werden geschonden.

Er dient bijgevolg de volgende vraag gesteld worden : hoe zou een asielzoeker, die in een eerste instantie ongeloofwaardig werd geacht, zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen?

De enige manier is objectieve elementen naar voren te brengen, namelijk documenten.

Documenten die in de kader van een tweede asielaanvraag worden voorgelegd mogen niet buiten beschouwing blijven omdat de asielzoeker eerder ongeloofwaardig werd geacht. Dat zou duidelijk strijdig zijn met het recht op internationale bescherming.

Het feit dat sommige documenten gesolliciteerd werden is geen passende motivering om de documenten niet in rekening te nemen.

Het lijkt inderdaad vrij normaal dat iemand die iets moet aantonen, op zoek gaat naar bewijsstukken. Dat wordt van hem vereist.

Dat die documenten aangevraagd moeten worden (bij publieke autoriteiten, burgers, associaties, vrienden, politieagenten,...) is logisch en kan niet gebruikt worden om de bewijswaarde van de documenten te ontnemen.

Het CGVS solliciteert ook verslagen van de CEDOGA. Waarom die verslagen die duidelijk een "gesolliciteerd" karakter hebben meer bewijswaarde hebben is een raadsel.

De loutere bewering dat de documenten een gesolliciteerd karakter hebben is bijgevolg duidelijk geen passend noch voldoende motivering.

Waar verwerende partij aanhaalt dat DYZ bevoegd is om de inhoud van de documenten te onderzoeken, dient benadrukt te worden dat die bevoegdheid héél beperkt is.

Die beperking is hoog belangrijk aangezien asielzoekers bij DVZ niet bijgestaan worden door een raadsman, en zijn niet in staat de inzet van de verschillende procedurestappen te begrijpen, en bijgevolg ook niet alle passende elementen voor te leggen.

De bevoegdheid van de DVZ betreffende het onderzoek van de documenten is beperkt tot de vaststelling dat de documenten in verhouding zijn met de vorige asielaanvraag (wat in casu duidelijk het geval is), of dat de documenten aanwijzingen geven over het risico/de gegronde vrees op vervolgingen.

Zoals gesteld in de rechtspraak die in de nota van de verwerende partij wordt vermeld "Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek —een onderzoek ten gronde- te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld". (RvV nr 73 497 dd 18.01.2012 en RvS 8 november 2002, nr 112.420).

Er werd in de begeleidingsbrief en hierboven aangetoond dat de neergelegde documenten aan de voorwaarden van artikel 51/8 voldoen.

De hierboven vermelde wetsbepalingen werden bijgevolg geschonden."

3.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

"2.2.1. Betreffende verzoekers eerste middel

In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op een schending van:

- Kennelijke appreciatiefout en machtsoverschrijding en schending van artikel 51/8 Vreemdelingenwet, van de formele en de materiële motiveringsplicht, artikel 62 Vreemdelingenwet, artikelen 1,2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 en van art. 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsverplichting betreffen, laat verwerende partij vooreerst gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. RvS 14.06.1994, nr. 47.940, Arr.RvS. 1994).

De formele motiveringsplicht, verrat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zin vol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (RvS 04.07.1995, nr. 60.751, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie: Cass. 10.01.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: RvS 18.11.1993, nr. 44.948, Arr.RvS. 1993; Antwerpen 16.06.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en Maatschappelijke Integratie heeft beslist tot weigering van verzoekers tweede asielaanvraag en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke integratie zijn bevoegdheid overschrijdt en zich niet heeft beperkt tot de beoordeling conform artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers beschouwingen zijn dan ook allerminst ernstig, en missen bovendien elke juridische grondslag.

Door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Asiel en Migratie, en Maatschappelijke Integratie werd terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, beslist om verzoekers tweede asielaanvraag niet in overweging te nemen.

Zoals ook tot uiting komt in de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing, is de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Asiel en Migratie, en maatschappelijke Integratie bij het nemen van zijn beslissing zorgvuldig en grondig te werk gegaan, en werd de beslissing ten genoegen van recht gemotiveerd met draagkrachtige motieven.

In artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft het begrip "nieuwe gegevens" niet louter betrekking op bewijsmiddelen, maar slaat het ook op de inhoud van die gegevens (RvS 12 oktober 2002, nr. 111 446; RvS (cass) 1 december 2009, nr. 5053).

Verzoekers beschouwingen in zijn inleidend verzoekschrift missen dan ook elke juridische grondslag, en kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

Inderdaad dient voldaan te zijn aan de voorwaarden van art. 51/8 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980, hetgeen verzoeker klaarblijkelijk vergeet. Met name dient verzoeker:

nieuwe gegevens aan te brengen

dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4,

waarbij deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

In casu kan slechts worden vastgesteld dat de vage en ongestaafde beschouwingen van verzoeker niet van aard zijn om afbreuk te doen aan de bestreden beslissing, daar door verzoeker op geen enkele manier wordt aangetoond dat is voldaan aan voormelde voorwaarden van art. 51/8 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980.

Door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie, en Maatschappelijke Integratie werd terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, beslist om verzoekers tweede asielaanvraag niet in overweging te nemen.

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Zoals ook tot uiting komt in de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing, is de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie, en Maatschappelijke

Integratie bij het nemen van zijn beslissing zorgvuldig en grondig te werk gegaan, en werd de beslissing ten genoegen van recht gemotiveerd met draagkrachtige motieven.

De door verzoeker voorgelegde gegevens (verklaring dorpsgenoten, verklaring handelaars, uitnodiging district) zijn deels gesolliciteerd en hebben dan ook geen bewijswaarde.

“Met hun betoos dat de verwerende partij zonder enige concrete bewijzen of elementen simpelweg stelt dat biiiebrachte nieuwe documenten een sesolliciteerd karakter hebben, tonen verzoekers niet aan dat de vaststelling van de semachtisde van de staatssecretaris dienaansaande onjuist is. De Raad merkt op dat verzoekers niet aantonen dat de semachtisde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk eins door naar aanleiding van de door eerste verzoeker neergelegde verklaring van twee mensen uit Kosovo die zijn problemen bevestigen in het kader van zijn prima facie-beoordeling te besluiten dat “dergelijke brief een gesolliciteerd karakter heeft” en bijgevolg geen “ernstige aanwijzing” inhoudt waardoor de brief niet als een nieuw gegeven kan worden beschouwd in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. ” (R.v.V. nr. 82 243 van 31 mei 2012)

De loutere bewering van verzoeker dat de documenten die hij heeft voorgelegd pertinent en belangrijk zijn, betekenen niet dat dit nieuwe gegevens betreft in de zin van artikel 51/8 Vreemdelingenwet.

War verzoeker voorhoudt dat het gaat om stukken die dateren van na de vorige asielaanvraag, laat de verwerende partij gelden dat in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het begrip "nieuwe gegevens" niet louter betrekking heeft op bewijsmiddelen an sich, maar tevens slaat op de in houd van die gegevens (R.v.St. 12 oktober 2002, nr. 111 446; RvS (cass) 1 december 2009, nr. 5053).

“De bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet de dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nasaan of de vreemdelings in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

(...)

In casu wordt de nadruk gelegd op het gegeven dat deze nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip “nieuwe gegevens” heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610). ” (R.v.V. 73 596 dd. 20.01.2012) (eigen markering)

“In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen menen omvat het begrip “nieuw gegeven” niet dat elk stuk dat nog niet werd voorgelegd ter beoordeling aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, automatisch als nieuw dient te worden beschouwd. Het begrip ‘nieuwe gegevens’ heeft immers niet enkel

betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610; RvS (cass) 1 december 2009, nr. 5053). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek - een onderzoek ten gronde - te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “ernstige aanwijzingen” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. ” (R.v.V. nr. 73 497 dd. 18.01.2012)

In casu betreft het gegevens die geen bewijs waarde hebben in die zin dat ze geen afbreuk kunnen doen aan eerder afgelegde ongeloofwaardige verklaringen. De Raad kwam in haar arrest d.d. 28.09.2012 tot het besluit dat geen geloof kon worden gehecht aan het asielrelaas van verzoeker.

De stukken waar verzoeker zich thans op wenst te beroepen zijn niet van die aard dat ze deze appreciatie kunnen wijzigen.

“De elementen die verzoeker in zijn tweede asielaanvraag heeft aangebracht, namelijk een attest van het districtshuis en een attest van de dorpschoude, kunnen weliswaar ‘nieuw ’ zijn in die zin dat ze nog niet eerder ter kennis werden gebracht van verwerende partij, maar verzoeker maakt niet aannemelijk dat deze betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van zijn eerdere asielaanvraag (RvS 13 april 2005, nr. 143.020).

(...)

Deze documenten verwijzen dus naar het asielrelaas zoals verzoeker in zijn eerste asielprocedure heeft uiteengezet. Verzoeker baseert zich dus ter gelegenheid van zijn tweede asielaanvraag aldus nog steeds op de feiten en verklaringen die hij bij zijn eerste asielrelaas uiteenzette. Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de aangevoerde elementen ‘nieuwe gegevens’ uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. De bewijslast ter zake ligt nochtans bij verzoeker (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610)”. (R.v.V. nr. 44 312 van 31 mei 2010)

Het eerste en enig middel is derhalve ongegrond en kan niet worden aangenomen.”

3.3. De Raad merkt op dat overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet, de Raad uitspraak doet op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het kader van de aangevoerde schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet gelet op de vaststelling dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van desbetreffend artikel.

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

3.5. De bevoegdheid van de gemachtigde beperkt zich in het raam van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris (de Dienst Vreemdelingenzaken) zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiertoe niet bevoegd is.
- In het geval dat wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal onderwerpen.

3.6. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag volgende documenten voorlegde: een verklaring van zijn dorpsgenoten en een verklaring van andere handelaars, beiden met vertaling naar het Nederlands, een uitnodiging van het district en een enveloppe waarin hij deze documenten zou ontvangen hebben. Hij legt ook een brief van zijn advocaat voor, waarin zijn probleem in Afghanistan uiteengezet wordt. In deze brief citeert de advocaat twee uittreksels uit een verslag van OSAR dat werd bekend gemaakt eind september 2012 en argumenteerde hij als volgt:

“Bovendien wenst verzoeker nieuwe verslagen neer te leggen betreffende de situatie in zijn land van herkomst.

OS AR, in een verslag dat werd bekendgemaakt eind september 2012 stelt :

«L'United Nations Assistance Mission (UNAMA) dénombre pas moins de 3021 civils tués en 2011, dont les trois quarts au moins ont été abattus par des groupements hostiles au gouvernement bien qu'assez rares, les attaques aériennes sont également responsables, dans une moindre mesure, de l'augmentation du nombre de victimes civiles. Un particulier durant le second semestre 2011} on a enregistré nettement plus de victimes, les combats s'étant étendus aux provinces du Sud-est, de l'Est et du Nord25 Pour la première fois depuis cinq ans, le nombre de victimes recensées parmi la population civile a reculé durant les six premiers mois 2012) mais on déplore malgré tout 1145 morts. Ces dix dernières années, l'extension géographique des opérations de combat a privé des milliers d'Afghan-e-s de leur propriété et de leurs moyens de subsistances, les obligeant à se réfugier dans une autre région du pays. Une large frange de la population n'a toujours qu'un accès très restreint à des ressources aussi essentielles que l'eau potable, la nourriture, la santé publique, l'instruction et la justice, » (p. 5)

« Kaboul et le centre. Au centre du pays, on a enregistré entre juillet et décembre 2011 une augmentation fulgurante du nombre de victimes civiles (+80 %). A Kaboul en particulier, six attentats-suicides ont fait de nombreuses victimes au sein de la population civile. Des membres de groupements

hostiles au gouvernement ont continué à perpétrer des opérations extrêmement téméraires, même dans les quartiers bien sécurisés de la dont le quartier diplomatique bien sécurisé, des bâtiments du gouvernement et des bases militaires. A Kaboul, la criminalité prend par ailleurs des dimensions préoccupantes. » (p-11)

Die elementen waren niet bekend op de tijd van de beslissing, en moeten worden beschouwd als nieuwe elementen.

Het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 28 september 2012 stoelde zich op een verslag van 17 Augustus 2010, met update op 24 augustus 2011.

ANSO Report van juni 2012 stelt ook duidelijk dat de veiligheids situatie in Jalreze heel slecht is, omwille van « intra-Afghan conflicts ». (ANSO, ANSO Report du 1er au 15 juin 2012, p. 3).

Op basis van die nieuwe elementen, die zowel de algemene situatie als de individuele problemen van de verzoeker betreffen, vraagt verzoeker u om zijn asielaanvraag in overweging te nemen.”

3.7. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent door de gemachtigde als volgt gemotiveerd: *“betrokkene overigens zijn huidige asielaanvraag ondersteunt met een begeleidende brief van zijn advocaat, dhr. (J.H.); deze ook verwijst naar de huidige situatie in Afghanistan en aangeeft dat betrokkene bij zijn tweede asielaanvraag hieromtrent verscheidene verslagen zou voorleggen; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag echter niet in het bezit is van dergelijke documenten en evenmin enige melding maakt van de huidige situatie in Afghanistan”.*

3.8. De verzoeker voert aan dat *“Het feit dat verzoeker zelf geen melding heeft gedaan van de verandering van de situatie in zijn land van herkomst is niet voldoende om de verslagen, waarvan extracten werden weergegeven in de begeleidende brief, niet in overweging te nemen. DVZ had verzoekers raadsman uitleggingen daaromtrent. (...). Hij is nochtans over de situatie in Afghanistan duidelijk bezorgd daar hij de bescherming van België aanvraagt.”*

De Raad merkt op dat de nota van de verwerende partij geen specifieke repliek hieromtrent bevat.

3.9. De Raad merkt op dat artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet stelt dat de gemachtigde kan weigeren een herhaalde asielaanvraag in overweging te nemen indien de vreemdeling *“geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”*

De Raad stipt aan dat het begrip *“nieuw gegeven”* niet omvat dat elk stuk dat nog niet werd voorgelegd ter beoordeling aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen automatisch als nieuw dient te worden beschouwd. Documenten die een verzoeker in het kader van een herhaalde asielaanvraag aanbrengt, kunnen weliswaar *“nieuw”* zijn in die zin dat ze nog niet eerder ter kennis werden gebracht van de gemachtigde van de staatssecretaris, maar verzoeker dient voorts aan te tonen dat ze betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van zijn eerdere asielaanvraag (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS, nr. 215.573 van 5 oktober 2011). Immers, het loutere feit dat een verzoeker gegevens niet kon aanbrengen noch vermelden in zijn vorige asielprocedure is onvoldoende om aan te nemen dat het een nieuw gegeven is in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet (RvS 3 mei 2001, nr. 95.156).

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet sluit tenslotte niet uit dat de bewijswaarde van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld. (RvS 8 november 2002, nr. 112.420) Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er *“ernstige aanwijzingen”* bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Dit wordt bevestigd door de Raad van State: *“De dienst Vreemdelingenzaken mag daarbij niet zelf oordelen of de ernstige aanwijzingen de aangevoerde vrees voor vervolging of voor een reëel risico op ernstige schade kunnen gronden of niet. Indien hij vaststelt dat er nieuwe gegevens zijn die dergelijke ernstige aanwijzingen bevatten, wordt de aanvraag aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overgemaakt.”* (RvS 13 december 2011, nr. 216.840) Hieruit blijkt dat de gemachtigde niet enkel moet nagaan of de aangebrachte elementen nieuw zijn, maar ook of deze betrekking hebben

op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na afwijzing van eerdere asielaanvraag maar ook of deze elementen “ernstige aanwijzingen” bevatten.

Of een aangebracht gegeven wijst op het bestaan van een “ernstige aanwijzing”, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven.

3.10. Uit het administratief dossier blijkt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 23 mei 2012 m.b.t. verzoekers eerste asielaanvraag als volgt oordeelde:

“Uit uw verklaringen kan nergens worden opgemaakt dat Kabul in uw geval niet als een volwaardig verblijfsalternatief kan worden beschouwd. Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio’s mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio’s te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma’s. Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul “asymmetrische aanvallen” voorkomen doch geen “open combat” wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing “Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul” dd. 17 augustus 2010 met update op 24 augustus 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met “Improvised Explosive Devices” (IED’s), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen “high profile” doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.”

De Raad bevestigde in haar arrest nr. 88690 van 28 september 2012 dat: “Verder is de Raad van mening dat de commissaris-generaal terecht heeft geoordeeld dat verzoeker in de stad Kabul over een binnenlands beschermalternatief beschikt.”

3.11. De Raad stelt vast dat zowel de Commissaris-generaal als de Raad m.b.t. verzoekers eerste asielaanvraag zich baseerden op landeninformatie die dateerde van 2010 en 2011.

Heden citeert verzoekers advocaat landeninformatie die dateert van september 2012.

3.12. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker, n.a.v. zijn gehoor in het kader van zijn tweede asielaanvraag, het volledige verslag van OSAR van eind september 2012 niet in fysieke vorm voorlegde noch enige melding maakte van de huidige situatie in Afghanistan.

Verzoeker betoogt evenwel dat zijn afkomst uit Jalrez, Afghanistan nooit werd betwist, wat steun vindt in het administratief dossier, en dat de melding van toename van geweld in Jalrez en Kaboel pertinent is om over verzoekers recht op subsidiaire bescherming te oordelen.

De Raad dient verzoeker te volgen waar hij stelt dat het gegeven dat verzoeker geen melding heeft gedaan van de verandering van de situatie in zijn land van herkomst niet voldoende is om het OSAR verslag, waarvan extracten werden weergegeven in de begeleidende brief, niet in overweging te nemen. Verzoeker betoogt terecht dat de gemachtigde verzoekers raadsman daaromtrent om uitleg had kunnen vragen, des te meer daar in de betrokken brief van de advocaat terecht wordt opgemerkt dat deze elementen niet bekend waren op het tijdstip van de eerdere asielbeslissing.

De gemachtigde ging voorbij aan de in de brief van verzoekers advocaat geciteerde uittreksels.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat omtrent deze uittreksels geenszins werd gemotiveerd, met name worden de uittreksels van het verslag van OSAR van september 2012 die door verzoekers advocaat in de betrokken brief worden geciteerd, niet betwist noch weerlegd door de gemachtigde noch wordt de bewijswaarde van de begeleidende brief van verzoekers raadsman betwist of weerlegd of enigszins in twijfel getrokken.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat deze uittreksels in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet enigszins werden onderzocht en beoordeeld, noch blijkt uit het administratief dossier waarom aan deze uittreksels geen aandacht werd geschonken.

Er werd dus niet nagegaan of de verzoeker door de betrokken uittreksels van het OSAR verslag van eind september 2012 geciteerd in de brief van de advocaat al dan niet nieuwe gegevens heeft aangebracht met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Dit staat gelijk met het ontbreken van motieven waardoor de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet werd geschonden.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Aangezien een eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel die ontwikkeld werden ten opzichte van de bestreden beslissing geen aanleiding kunnen geven tot een ruimere nietigverklaring ervan, worden zij niet onderzocht. (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 13 november 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}), wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend dertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. W. MOMMAERS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. MOMMAERS

M. MAES